

လက်ရှိထွက်ပုံ

မင်းသိင်္ခ

ယတြာများ

PHOTO: A. J. J. J.

ဘုရားခုနစ်ဆူ ပူဇော်ပါ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဗေဒင်ဆရာမလေးဦး ရောက် ရှိလာကြလေ၏။ ၎င်းတို့ လေးဦးမှာ ယခင်က ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားတွင် ဗေဒင်ဟောခဲ့ပြီး ယခုအခါ၌ အမှတ် (၁၈)၊ မလ္လကုန်းလမ်းတွင် ဟောပြောနေသော ဆရာမ အေးချမ်းမြင့်၊ အမှတ် ၂၀၅(က)၊ ပိတောက် (၅)လမ်း၊ အင်းစိန်မြို့သစ်၌ ဗေဒင်ဟောနေသော အယ်ဒီတာ မောင်မောင်မြင့်အေး၏ ဇနီး ဆရာမ စောယုနွယ်၊ မိုးကောင်း ဘုရားတွင် ဗေဒင်ဟောနေသော ဆရာမ ကြာညိုသင်း၊ သင်္ကန်းကျွန်း အာနန္ဒာ ဘုရားတွင် ဗေဒင်ဟောပြောနေသော ဆရာမ ရွှေယမင်းဦးတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ကြာညိုသင်းက အိမ်တွင်းသို့ ရောက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက်..

"ဆရာကြီး တစ်ယောက်တည်းလား"

ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

"အေး..ဟုတ်တယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း။ နင်တို့ က လေးယောက်ဆိုတော့ မချော လေးယောက် ကိုယ်တစ်ယောက်ပေါ့။ အခုတည်းက ပြောထားမယ်။ ဒီမှာ မနက်စာ စားကြမယ်။ နင်တို့ ချက်လားပြုတ်လား မလုပ်ကြနဲ့ ။ နင်တို့ ဈေးဝယ်ပေး။ ငါချက်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ စောယုနွယ်က...

"မဟုတ်တာဘဲ ဆရာကြီးရယ်။ ဆရာကြီးကလည်း အသက် ကြီးပြီ၊

ဆရာမ အေးချမ်းမြင့်လည်း သူ့ခါးက မကောင်းဘူး။ အဲဒီတော့ အေး အေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြပါ။ သမီးရယ်၊ ကြာ ညိုသင်းရယ်၊ ရွှေယမင်း ဦးရယ် သုံးယောက်ချက်ကြမယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

"အဲဒီသုံးယောက် ပူးမှာ စိုးလို့ မချက်ခိုင်းတာ။ အကောင်းဆုံး က တော့ ကြာညိုသင်းနဲ့ ရွှေယမင်းဦးက ဈေးကိုသွား။ စောယု နွယ်က မီးဖို ထား။ ခါးနာလို့ မထနိုင်တဲ့ အေးချမ်းမြင့်က ဆန် ဆေး။ မဆေးခင်မှာ စ ပါးလုံးရွေးဦးနော်။ အခုတလော ဆန် တွေက စပါးလုံးသိပ်များ တာ"

ဟု ပြောကာ တာဝန် ချ လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကြာညိုသင်းက...

"ဘာဝယ်ရမလဲ"

ဟု မေးလေ၏။

"တစ်ယောက်က ခြေလေးချောင်း မစားဘူး။ တစ်ယောက်က ကုန်း သတ္တဝါ မစားဘူး။ ဟိုဟာမစား၊ ဒီဟာမစား ဆိုတော့ ဈေးမှာ ရတာ တယ်ခက်နေပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်။ ငါးရုံကို ဆီပြန်ချက်မယ်၊ ဒန့်ဒလွန် ရွက် ဟင်းချိုသောက်မယ်။ တို့ စရာ ကတော့ အစုံသာ ဝယ်ခဲ့ပေတော့။ အထူးသဖြင့် ချဉ်ဖတ်စုံဆို ရင် ပိုပြီးကောင်းတယ်။ ငါးပိရည် ပျစ်ပျစ် ဖျော်မယ်။ ထမင်း စားပြီးရင် စားဖို့ ကတော့ ဒီမှာ လက်ဖက်ရိတ်တယ်။ အကြော်စုံ လည်း ရှိတယ်။ သင်္ဘောရွက်နုနုကလေးတွေလည်း ရှိတယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြော လိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့ သည် စတင်လှုပ် ရှားကြ လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မှော်ဘီဘက်မှ ရထားသော သုံး ဦးစပ်ငါးပိ အား နနွင်းမှုန့်ခပ်၍ မီးဖိုပေါ်သို့တင် လိုက်လေ၏။ ထို့ နောက် ဆူလာ

လျှင် ယောင်းမနှင့် သမအောင် မွေပေးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် သပွတ်သီး
ခြောက်ဖြင့် ငါးပိရည်ကိုစစ်ကာ ဟင်းသောက် ပန်းကန်ကြီးအတွင်းသို့
လောင်းချ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အေးချမ်း မြင့်က

"ငါးပိရည်တွေက များ လှချည်လား။ ဟင်းနဲ့ မကျွေးဘဲ ငါးပိရည်နဲ့
ကျွေးတော့မှာ လား"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"ငါးပိရည်က လူများများ စားတဲ့ အခါမှာ ဟင်းကို ခု,တယ်။ ဟင်း
သိပ်မကုန်ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ ငါတို့ ပါးစပ်ကလည်း မြန်မာပါးစပ်ဆို
တော့ ငါးပိရည်မပါရင် ထမင်း စားရတယ်ကို မထင်ဘူး"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ကြာညိုသင်းတို့ ညီအစ်မ ပြန်လာလျှင် ကျွန်
ုပ်က ဒန့်ဒလွန်ရွက်ဟင်းချိုကိုချက်၏။ ကျွန်ုပ်က ၎င်းတို့ ဝယ်လာသော
ချဉ်ဖတ်တို့ စရာများကို ရေစင်အောင် ဆေးလိုက်၏။ ချဉ်ဖတ်မှာ ဖြစ်က
တတ်ဆန်း တည်ထားသော ချဉ်ဖတ်မျိုးဖြစ်၍ အချဉ်ပေါ်နေလေ၏။
ထို့ကြောင့် ရှာလကာရည်နှင့် ရေကို ရောစပ်ချဉ်ဖတ်ကိုရောစပ်ကာ ချဉ်
ဖတ်ကို ပြန်၍ စိမ်လိုက်ရ၏။ ဟင်းများကျက်သောအခါ စောစောကစစ်
ယူထားသော ငါးပိရည်ကိုမြေအိုးသစ်တစ်လုံးတွင် ထည့်၍ ထပ်မံကြို
ပြန်၏။ ထို့နောက် ငါးမီးဖုတ်များ ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီများ ဖြင့်
ထိုငါးပိရည်ကိုရောကာပန်းကန်ကို ပြန်၍ ထည့်လိုက်၏။ မီးကင်ထား
သော ငရုတ်သီးပွကြီးငါးတောင့်ကိုလည်း မညက်တညက်ထောင်း၍ ငါး
ပိရည်ထဲတွင် ထည့်မွှေလိုက်၏။ အလုံးစုံပြီးသောအခါတွင်
ငရုတ်သီးစိမ်း သုံးလေးတောင့်ကို ခါးချိုး၍ ငါးပိရည်ထဲ ထည့်လိုက်ပြန်
၏ ။ ပြီးလျှင်ထိုမိန်းမလေးဦးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ
စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုသို့စားသောက်လျှင် ဆရာမအေးချမ်းမြင့်က..

"ကျွန်မတို့ ဧကံသဗေဒင်အဖွဲ့က ကိုတင်နွဲ့ကြီး သေသွားတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီနော်။ ကုလား ကိုမောင်အေး သေတာတော့ တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူးမှတ်တယ်။ အသက် တိုလိုက်ကြတာနော်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာမ ကြာညိုသင်းက...

"အသက်တိုမယ်၊ မတိုဘူး ဆိုတာ အာယုဂြိုဟ်ကို ကြည့်ရမှာ ပေါ့"

ဟု ပြောရာ ဆရာမရွှေယမင်းဦးက

"အာယုတွေ၊ နှာနုတွေ လာလုပ်မနေနဲ့ ။ စောစောသေတဲ့ လူက သေတာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြာညိုသင်းက

"လုပ်ပြီညည်းက ဗေဒင်ဆရာမလုပ်ပြီး ဒီလိုစကားမျိုးပြောတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရွှေယမင်းဦးက

"အသက်ရှည်တဲ့ အကြောင်းမှာ အာယုဂြိုဟ်တစ်ခုတည်း ပြောလို့ မရဘူး အစ်မကြီးရဲ့ ။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဆိုတာရှိတယ်မဟုတ်လား"

ဟု ပြန်၍ ချေပလိုက်ရာ အနီးတွင် ပန်းကန်ဆေးနေသောစောယုနွယ်က

"ဥတုတွေ၊ အာဟာရတွေလုပ်မနေနဲ့ သေတဲ့ လူက သေတာပဲ"

ဟု ဝင်၍ ပြောပြန်၏။ ထိုအခါ အေးချမ်းမြင့်က

"သူတို့ က ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်ကြဘူးလေ။ အဲဒီတော့ စောစောသေတာပေါ့။ ကုလားကို မောင်အေးဟာ သွေးတိုးရှိလျက်နဲ့ ဒန်ပေါ

က် နှစ်ထုပ်စားတယ်။ ညကျတော့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ထုပ်စားတယ်။ အဲဒီ
တော့ မသေဘဲ ခံနိုင်ပါ့မလား"

ဟု ပြောလိုက်ရာ စောယုနွယ်ကစ

"အဲဒီလိုဆိုရင် ဦးတင်နွဲ့ ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ သေရတာလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ အေးချမ်းမြင့်က

"ဦးတင်နွဲ့က ရင်ကျပ်ရောဂါ ရှိတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် သေတာပေါ့

"

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကြာညိုသင်းက..

"သေတာတွေ ပြောမနေကြနဲ့ ။ ဆရာကြီးက သေမှာ သိပ်ကြောက်
တာ။ နောက်ဆိုရင် တို့ လာတာကို လက်မခံဘဲ နေလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က..

"သစ်ပင်ခုတ်တဲ့ လူဟာ အကိုင်းတွေ အကုန်လုံး မခုတ်ရဘူး။ နတ်
နေကိုင်း ဆိုတာ ချန်ထားရတယ်။ အခုတော့ နင်တို့ က နတ်နေကိုင်းပါ
မချန်ပါလား။ ငါ့ကိုပါ ဆွဲထည့်လာကြပြီကိုး"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းမိန်းမလေးဦးသည် ရယ်မောကြလေ၏။ ထို့
နောက် အေးချမ်းမြင့်က

"အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါဦး။ ဆရာကြီးကိုပဲ မေးရမယ်။ အသက်ရှည်
စေတဲ့ ယတြာ မရှိဘူးလား"

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

"နင်တို့ ကို ငါမေးမယ်။ ဆရာကြီး ဦးသာဂရဆိုတာ ကြားဖူးသလား

"

ဟု မေးရာ ၎င်းတို့ လေးဦးစလုံးလိုလိုမှ

"ကြားဖူးသလိုလိုပဲ။ ဘယ်မှာ ကြားဖူးမှန်းတော့ မသိဘူး"

ဆိုသော အဖြေမျိုးကိုသာ ပေးကြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"အဝေရာ ဆရာစောရေးတဲ့ သုံးတန်ပေါ်နိစ်ထီကာ နိဒါန်း အပိုဒ်(၆) မှာ ဟောဒီလို ရေးထားတယ်မဟုတ်လား။ ၎င်းပရိယာယ်စကားအပြင် လင်္ကာဆောင်ပုဒ်များ ၊ ပျက်ပြားကြွင်းကျန် ကာရန်ဝါကျ မညီသည် ကို အလီလီသော မူကွဲ တို့ နှင့်ယူတဲပြင်ဆင်၍ အရိုးအစဉ်စည်းကမ်းဖြင့် ကျမ်းတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ဖြစ်လောက်အောင် ရှေ့နောက်တွင် ထိုပညာရှင် အပေါင်းတို့ ၏ စိတ်ကို ယိုဖိတ်စီးဆင်းစေသဖြင့် လှစ်ဖွင့်ခြင်းပြုပေ သောသူ ကား ပြည်မြို့ ရွာဘဲရပ်ဇာတိ ဖြစ်ပါသော ဦးသာဂရမည်သော ဆရာကြီးတည်းလို့ ဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒီဆရာကြီးဟာ ပြည်မြို့၊ ရွာ ဘဲရပ်၊ နေကျော်တန်းမှာ နေတယ်။ဆရာကြီးဟာ သီပေါမြို့ စော်ဘွား ကြီးဆီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖူးတယ်။ အဲဒီကနေပြီး ၁၂၈၆ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့် ကျော်(၁၃) ရက်မှာ အလုပ်ကနှုတ်ထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို နှုတ်ထွက်ပြီး သူ့အရပ်ဌာနေကို ပြန်လာခဲ့တာ။ ပြီးတော့မှ အင်းမနယ်တပည့်တွေက ပင့်ဖိတ်လို့ သွားတာပေါ့။ တပည့် (၅၀၀)လောက်ရှိတာ (၂၅၀)လောက် က သေကုန်ကြပြီလို့ သိရတော့ ဆရာကြီးဟာ အတော့်ကို စိတ်မ ကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကြွင်းကျန်တဲ့ တပည့်တွေ အသက်ရှင်ဖို့ အတိတ်ကုသိုလ်ကံ ထက်သန်အားရှိအောင် ဘုရားခုနစ်ဆူပူဇော်နည်း ကို သင်ကြားပြသပြီး ပူဇော်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီမှာ အသက်ရှည်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးအပြင် ဘုရားခုနစ်ဆူ ပူဇော်နည်းကြောင့် စီးပွားလာဘ် သပ်ပကာ တွေ့ရွှင်လန်းကြတာကြောင့် အဲဒီတပည့်တွေက စုပေါင်းပြီး ဆရာကြီးရဲ့ ဘုရားခုနစ်ဆူပူဇော်နည်းကို စာအုပ်ထုတ်ကြတယ်။ အဲဒီ

စာအုပ်ကို ပြည်မြို့ လမ်းရှည်ပညာဒီပ စာပုံနှိပ်တိုက်က ရိုက်တယ်။ ပထမအကြိမ်မှာ အုပ်တစ်ထောင် ရိုက်တယ်။ စာအုပ်ရိုက်တဲ့ သက္ကရာဇ်ကို (၁၂၆၆)ခု၊ တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း (၈)ရက်နေ့လို့ ဖော်ပြထားတယ်။ ။ စာအုပ်ရဲ့ အဖုံးမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ စာကတော့ ဟောဒီလိုဖြစ်တယ်ကွယ့်"

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစား စားပွဲပေါ်တွင် ဆရာကြီးဦးသာဂရ၏ ကျမ်းစာအုပ် အဖုံးကို မြေဖြူဖြင့် ရေးပြ လိုက်လေ ၏။

ဗုဒ္ဓယတြာကျမ်း
နှင့်
ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့
စီးပွားတိုးအမှာရေးတွက်အချိန်နှင့်
အခါပေးပြက္ခဒိန်ကျမ်း

ကျွန်ုပ်၏ တပည့်မလေးဦးသည် စာအုပ်များကို ထုတ်၍ ကူးယူကြလေ၏။

"ပြီးတော့ နေ့သင့်နံသင့်ဘုရားထုထားရတယ်။ ထုပုံထုနည်းကတော့ ဟောဒီလိုရှိတယ်"

ဟု ဆိုကာ ထမင်းစား စားပွဲပေါ်တွင် အောက်ပါဇယားကိုရေးပြ

လိုက်လေ၏။

နေ့နံ	နံသင့်သစ်	နံသင့်ဘုရား
၁	အင်သား	သိဒ္ဓိ
၂	ကံ့ကော်သား	ဝေဿဘု
၃	ညောင်သား၊ စစ်သား	ကတ္တုသံ
၄	လွန်းသား၊ လိမ်သား	ကောဏဂုမ်
၅	ပေါက်သား၊ ပျဉ်းမသား	ကဿဖ
၆	သီးသား၊ သံသက်သား	ဂေါတမ
၇	တည်၊ ထိန်၊ ထနောင်း	ဝိပဿီ

ထိုအခါ စောယုန္ဒယ်ကစ

"အိမ်မှာ က ဘားမဲ့ဆရာတော်ကြီးရဲ့ နည်းအတိုင်း ဆရာကြီးထုခိုင်း လို့ ထုထားတဲ့ အစိမ်းရယ်၊ အနီရယ်၊ ရွှေရောင်ရယ် ဆေးခြယ်ထားတဲ့ ဦးရွှေအိုးဘုရား ရှိတယ်လေ။ အဲဒီတော့ နောက်ထပ်ထုရဦးမှ လား"

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

"အပေါ်မှာ ပြထားတဲ့ ဇယားအတိုင်း အသားတွေကို ရှာပြီးအဲဒီ ဦး ရွှေအိုးဘုရားမှာ ပဲ အဲဒီအသားကို ဌာပနာလို့ လည်း ဖြစ်ပါတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဗေဒင်ဆရာမ ကြာညိုသင်းက..

"အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါ ဆရာကြီးရယ်။ ဒါမှ အကုန်အကျသက်သာမှာ "

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာမအေးချမ်းမြင့်က

"ကုန်ကျတာက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ဘုရား
တွေ များ နေပြီ။ နောက်ထပ် ဘုရားတွေ တိုးမယ်ဆို ရင်နေရာက မရှိ
တော့ဘူး။ ခုလိုဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့ "

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

"အဲဒီလို အသားဌာပနာပြီးရင် ပြီးရောပဲလား ဆရာကြီး"

ဟု ရွှေယမင်းဦးကမေးရာ ကျွန်ုပ်က...

"အမှန်ကတော့ ပြီးပြီလို့ ပြောရမှာ ပဲ။ ဒါပေမယ့် မပြည်စုံသေးဘူး။
ပြည့်စုံအောင် ပြောရဦးမယ်။ အဋ္ဌလင်္ဂခွင်တော့ သိတယ် မဟုတ်လား။
ဒါက ပုံသေပဲ။ အဲဒီလို ပုံသေ မှတ်ထားပေါ့"

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် အဋ္ဌလင်္ဂခွင်ပုံကို ရေးပြလေ၏။

တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ
သောကြာ		ဗုဒ္ဓဟူး
ရာဟု	ကြာသပတေး	စနေ

"အဲဒီ ဂြိုဟ်ခွင်ကိုသိရင် လွယ်ပါပြီ။ ဘယ်နေ့ သားသမီးပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်တဲ့ အသက်ကိုတည်ပြီး (၈)နဲ့ စားရတယ်။ စားလို့ ကျန်တဲ့ အကြွင်းကို ကိုယ်မွေးတဲ့ နေ့ ရက်အကွက်ကနေ ညှာရစ်အတိုင်း လက်နဲ့ ထောက်ရတယ်။ ရောက်တဲ့ အကွက်ဟာသက်ရောက်တယ်လို့ ခေါ်တယ် ။ ဥပမာ..ရွှေယမင်းဦးက(၄၃)နှစ်ရှိပြီဆိုပါတော့။ သူဟာ စနေသမီးဖြစ် တယ်။ (၄၃)ကို (၈)နဲ့ စားရင် (၃)ကြွင်းတယ်။ သူမွေးတဲ့ စနေနေ့ အကွက်က စ,ထောက်မယ်ဆိုရင် သုံးကွက်ထောက်ရမယ်။ စနေ၊ကြာသပတေး၊ ရာဟု အဲဒီတော့ ရွှေယမင်းဦးဟာ ဒီနှစ်မှာ ရာဟု သက်ရောက် တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကဲ...နောက်ဥပမာတစ်ခု ပြဦးမယ်။ ဆရာမ ကြာညို သင်းက ကြာသပတေးသမီး၊အသက်က (၅၁) နှစ်ရှိပြီ၊ (၈) နဲ့ စားတော့ သုံးကြွင်းတယ်။ ကြာသပတေးကနေ ထောက်ရမယ်ဆိုတော့ ကြာသပတေး၊ ရာဟု ၊ သောကြာ သက်ရောက်တယ်ပေါ့။"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စောယုန္ဒယ်ကစ

"(၈)နဲ့ စားလို့ ပြတ်သွားရင် မွေးတဲ့ နေ့အကွက်ကနေ (၈)ကွက် ထောက်ရမယ်ပေါ့"

ဟု မေးလေ၏။

"မှန်တာပေါ့ကွယ် (၈)နဲ့ စားလို့ ပြတ်သွားတယ် ဆိုတော့ (၈)အလီ ဝင်နေတယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ မွေးနံရံရော အကွက်ကနေ ညာရစ် ရှစ်ခါ လောက်လိုက်ရင် သူ့ရဲ့ သက်ရောက်ကို ရတာပေါ့"

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လျှင် ဆရာမ အေးချမ်းမြင့်က..

"အဲဒါတော့ သိတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့ က ဗေဒင်ဆရာမ တွေပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီ သက်ရောက်ကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရ မှာ တုံး"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

"တနင်္ဂနွေသက်ရောက် ဆိုရင် သောကြာနေ့ (၉)နာရီ၊ (၄၅) မှာ စော စောကပြောထားတဲ့ နံသင့်ဘုရားမှာ ရှောက်သီးလှူရ တယ်။တနာသက် ရောက်ရင် တနင်္လာနေ့ (၉)နာရီ (၄၅) မှာ နံသင့်ဘုရားမှာ နန်းကြီးသုတ် လှူရတယ်။ အင်္ဂါသက် ရောက်ရင်အင်္ဂါနေ့ (၉)နာရီ (၄၅)မှာ နံသင့် ဘု ရားမှာ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် (သကြားမဖြူးရ) လှူရမယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးသ က်ရောက်ရင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ (၉)နာရီ (၄၅) မှာ နံသင့်ဘုရားမှာ ဒန်ပေါက် တစ်ထုပ်လှူရတယ်။ စနေသက်ရောက်ရင် တနင်္ဂနွေနေ့ (၉) နာရီ (၄ ၅)မှာ နံသင့်ဘု ရားမှာ အုန်းသီးလှူရတယ်။ကြာသပတေး သက်ရောက်ဆိုရင် အင်္ဂါနေ့ (၉) နာရီ (၄၅)မှာ နံသင့်ဘုရားမှာ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲရမယ်။ ရာဟု သက်ရောက်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ (၉)နာရီ (၄၅) မှာ

နံသင့်ဘုရားမှာ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲလှူရမယ်။ သောကြာသက်ရောက်
ဆိုရင် ကြာသပတေးနေ့ (၉)နာရီ (၄၅) မှာ ဆီထမင်းလှူရမယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် စောယုနွယ်က

"အဲဒီလိုရင် ဘယ်လို အကျိုးထူးမလဲ"ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က...

"ဘုရားကို လှူတဲ့ အတွက် ကုသိုလ်လည်း ရတယ်။ နံသင့်ဘုရား
ဖြစ်တဲ့ အတွက် အသက်လည်း ရှည်မယ်။ အလှူဟာ ဆန်းဝင်တဲ့
အတွက် စီးပွားလည်း တက်မယ်။ အန္တရာယ်တွေ ပြေပျောက်မယ်။ ပြီး
တော့ အကျိုးထူးတရားတွေ အများကြီးရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်တိုင်လုပ်
ကြည့်ပြီးမှ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ယတြာဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ၎င်းမိန်းမလေးဦးသည် စာအုပ်များ တွင် အသီးသီး
ကူးယူ၍ ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းဟင်းကို စားသောက်ကာ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့်
ထွက်သွား ကြလေတော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခ
